

Mål C-919/19**Begäran om förhandsavgörande****Datum för ingivande:**

16 december 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovakien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

22 oktober 2019

Klagande:

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky

Motpart:

X.Y.

Najvyšší súd

[utelämnas]

Slovenskej republiky**BESLUT**

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Republiken Slovakiens högsta domstol, nedan kallad Najvyšší súd) [utelämnas] [dömande sammansättning] har i brottmålet mot **X.Y.**, som står åtalad för grovt rån enligt 173 § 1 och 173 § 2 b i Trestný zákonník Českej republiky (den tjeckiska strafflagen), vid överläggning inom stängda dörrar i Bratislava den 22 oktober 2019:

beslutat enligt följande:

Målet om erkännande och verkställighet av domen meddelad av Krajský soud v Plzni (Regional domstol i Pilsen (Tjeckien)) den 18 juli 2017 [utelämnas] [referensnummer] och domen meddelad av Vrchní soud v Prahe (Överdomstolen i Prag, Tjeckien) den 20 september 2017 [utelämnas] [referensnummer], varigenom X.Y. enligt 173 § 1 och 173 § 2 b i den tjeckiska strafflagen för grovt rån dömdes till åtta års frihetsberövande påföljd som skulle avtjänas på slutan anstalt,

vilandeförklaras enligt 318 § 1 i straffprocesslagen, jämförd med 244 § 4 i straffprocesslagen, **och frågor avseende tolkningen** av artiklarna 4.1 a, 4.2 och 9.1 b i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen (EUT L 327, 2008, s. 27), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 16) (nedan kallat rambeslutet) **hänskjuts till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande.**

Skäl

1 Genom dom av den 17 maj 2018, [utelämnas] [referensnummer] i enlighet med 15 § 1 och 17 § 1 i [zákon] č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii [**orig. s. 2**] a o zmene a doplnení [zákon] č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (lag nr 549/2011 om erkännande och verkställighet av beslut avseende fängelse, som utgör ett frihetsberövande, i Europeiska unionen, och om ändring och komplettering av lag nr 221/2006 om verkställighet av fängelsestraff, i den lydelse som gällde till och med den 31 december 2019, nedan kallad lag nr 549/2011), fattade Krajský súd v Košiciach (Regionala domstolen i Košice, Slovakien) (nedan kallad den regionala domstolen), beslut om erkännande och verkställighet av domen meddelad av Krajský soud v Plzni (Regionala domstolen i Pilsen, Tjeckien), den 18 juli 2017 [utelämnas] [referensnummer] och domen meddelad av Vrchní soud v Praze (Överdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien) den 20 september 2017 [utelämnas] [referensnummer], vilka skulle behandlas gemensamt, varigenom X.Y. enligt 173 § 1 och 173 § 2 b i den tjeckiska strafflagen för grovt rån dömdes till åtta års frihetsberövande påföljd som skulle avtjänas på sluten anstalt. Samtidigt beslutade nämnda domstol med stöd av 48 § 4 i [Trestný zákon] (strafflagen) att den dömda personen skulle avtjäna sin påföljd på sluten anstalt med medelstark bevakning.

2 Den dömda personen X.Y. har överklagat detta beslut inom fristen. Till stöd för sitt överklagande har han åberopat att hela hans familj (maka, två döttrar, svåger och barnbarn) bor och arbetar i Pilsen och att hans familjemedlemmar besöker honom varje månad under den tid han avtjänar sin påföljd. Han har ingen kontakt med sin son och bror, som är bosatta i Republiken Slovakien, eftersom de hamnat i konflikt med honom. Han har även framhållit att hans föräldrar inte längre lever och att han inte heller har några familjeband eller några andra närstående i Slovakien. Han har även gjort gällande att han, om han flyttade till Slovakien, även skulle förlora kontakten med familjen som inte har någonstans att återvända till i Slovakien, medan (hans familj) har tak över huvudet och arbete i Republiken Tjeckien. Av ovannämnda skäl har den dömda X.Y. begärt att den frihetsberövande påföljden ska verkställas i Republiken Tjeckien och har till sitt överklagande bifogat en kopia av hyresavtalet för bostaden i Pilsen.

3 Den 28 augusti 2018 [utelämnas] [referensnummer] beslutade Najvyšší súd Slovenskej republiky (Högsta domstolen i Republiken Slovakien) (nedan kallad Högsta domstolen) att vilandeförklara målet om erkännande och verkställighet med stöd av 318 § 1 jämförd med 244 § 4 i [Trestný poriadok] (straffprocesslagen) fram till dess att Europeiska unionens domstol har tagit ställning till dess tidigare begäran om förhandsavgörande, som framstälts i ett mål som med avseende på de faktiska omständigheterna liknar förevarande mål och som har målnummer 2 Urto 1/2018, i förfarandet vid Europeiska unionens domstol, mål C-495/18.

4 Med hänsyn till att Krajský soud v Ústi nad Labem (Regionala domstolen i Ústi nad Labem, Tjeckien) i målet vid Högsta domstolen, med målnummer 2 Urto 1/2018, återkallade det intyg som utfärdats enligt artikel 4 i rambeslutet och EU-domstolen följaktligen genom beslut av den 1 oktober 2019 fastställde att det saknades anledning att döma vad avser begäran om förhandsavgörande i mål C-495/18, beslutade Högsta domstolen i detta mål den 22 oktober 2019, med målnummer 2 Urto 5/2018, med stöd av 318 § 1 i [Trestný poriadok] (straffprocesslagen) analogt att förfarandet skulle återupptas. Samtidigt drog den dock slutsatsen att det i förevarande fall är nödvändigt att framställa en ny begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen, av följande skäl. [orig. s. 3]

5 Den 12 februari 2018 inkom ett intyg till Krajský súd v Košiciach (Regionala domstolen i Košice) från Krajský soud v Plzni (Regionala domstolen i Pilsen, Republiken Tjeckien), som utfärdats med stöd av artikel 4 i rambeslutet med ovan [i punkt 1] angivna domar, varigenom X.Y. med stöd av 173 § 1 och 173 § 2 b i den tjeckiska strafflagen dömdes, för grovt rån, till åtta års frihetsberövande påföljd som skulle avtjänas på slutan stalt. I enlighet med del g i intyget skickades domarna och intyget till Republiken Slovakien i egenskap av verkställande stat, eftersom den utfärdande myndigheten var övertygad om att verkställigheten av den påföljd som utdömts i den verkställande staten kan bidra till att uppfylla målet att underlätta den dömda personens sociala återanpassning. Den verkställande staten är den stat där den dömda personen är medborgare och i vilken vederbörande bor. Av intyget [del d punkt 4 i del 1] framgår dessutom att den dömda personen kom till Republiken Tjeckien tillsammans med sin hustru fem månader innan brottet begicks, där han under kort tid arbetade i bolaget X i Pilsen. Hans anställningsförhållande sades emellertid upp och han var arbetslös vid den tidpunkt då brottet begicks. I Republiken Tjeckien bodde han till en början på ett arbetarhotell och därefter under en kort period i en hyreslägenhet tillsammans med familjen. Enligt Krajský soud v Plzni (Regionala domstolen i Pilsen, Tjeckien) kommer det att vara lättare att uppnå social återanpassning av den dömda personen i Slovakien, eftersom han är slovakisk medborgare, har tillbringat hela sitt liv i Slovakien och även har en anmäld fast hemvist på den ort där han är bosatt. Enligt Krajský soud v Plzni (Regionala domstolen i Pilsen, Republiken Tjeckien) har han ingen normal hemvist i Republiken Tjeckien, eftersom han innan han begick brott bodde i landet under en mycket kort tid, under vilken han inte skapat några yrkesmässiga band, kulturella eller sociala band. Han har inte heller utnyttjat möjligheten att uppehålla sig i Republiken

Tjeckien till att fullt ut integrera sig i samhället och skapa sig en vrå som skulle kunna betraktas som hans normala hemvist där han skulle kunna bo med familjen. Han har tvärtom använt möjligheten att uppehålla sig i Republiken Tjeckien till att begå våldsbrott under mycket kort tid efter hans ankomst. Enligt Krajský soud v Plzni (Regionala domstolen i Pilsen, Republiken Tjeckien) har inte heller den omständigheten att den dömda personens barn, som också är medborgare i Republiken Slovakien och som när som helst kan återvända till Republiken Tjeckien, vistas i Republiken Tjeckien, någon inverkan på det hinder som föreligger i form av ”normal hemvist” för den dömda personen i Republiken Tjeckien, som innebär att han inte kan överföras.

6 Den dömda personen X.Y. angav i sitt yttrande angående överföringen att han endast har en bror i Slovakien, med vilken han inte har någon kontakt, och att han efter sin frigivning kommer att stanna kvar i Republiken Tjeckien, på den konkreta adress i Pilsen där han har tillfällig hemvist och där han har barn och barnbarn som inte skulle kunna besöka honom och med vilka han skulle förlora kontakten.

7 Enligt folkbokföringsregistret i Republiken Slovakien är den dömda personen X.Y. [utelämnas] medborgare i Republiken Slovakien och har sedan den 4 augusti 1998 anmald fast hemvist [orig. s. 4] i kommunen Mníšek Nad Hnilcom [utelämnas], distriktet Gelnica. Av en rapport från Obvodné oddelenie Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi (den regionala polismyndigheten i Spišska Nova Ves, Slovakien) av den 5 mars 2018 framgår att sökanden överhuvudtaget inte finns i ovannämnda kommun, han har inte någon kontakt med någon och hans familj befinner sig sedan ungefär fem år tillbaka i Frankrike. Enligt ett beslut från borgmästaren i kommunen Mníšek nad Hnilcom, har den dömda personen X.Y. anmald fast hemvist i denna kommun [utelämnas] [adress]; på denna adress befinner sig emellertid endast sonen [utelämnas] som bor med sin mormor X.Y., enligt vilken hennes dotter, X. (makan till X.Y.), förmodligen bor i Republiken Tjeckien tillsammans med sina två döttrar, men de har ingen kontakt med varandra. För närvarande avtjänar den dömda X.Y. sin frihetsberövande påföljd i fängelset i Pilsen [utelämnas] [fängelsets adress], Republiken Tjeckien.

8 Enligt 4 § 1 a i lag nr 549/2011 kan ett beslut bli erkänt och verkställt i Republiken Slovakien i det fall beslutet har fattats på grundval av en gärning som även utgör ett brott enligt Republiken Slovakiens lagstiftning, om inte annat följer av bestämmelserna i styckena 2 och 3, och om den dömda personen är slovakisk medborgare och har normal hemvist i Republiken Slovakien eller har dokumenterade familjeband eller sociala eller arbetsrelaterade band till slovakiskt område som kan bidra till att underlätta vederbörandes återanpassning under verkställigheten av fängelsestraffet i Republiken Slovakien.

9 Mot ovanstående bakgrund villkoras erkännande och verkställighet av ett beslut från den utfärdande staten enligt den slovakiska lagstiftningen av att den dömda personen är medborgare i Republiken Slovakien och (a) har normal hemvist i Slovakien eller (b) har dokumenterade familjeband eller sociala eller

arbetsrelaterade band till slovakiskt område som kan bidra till att underlätta vederbörandes återanpassning under verkställigheten av fängelsestraffet i Republiken Slovakien.

10 Enligt 3 § g i lag nr 549/2011 avses med normal hemvist i denna lag en fast eller tillfällig hemvist.

11 Enligt 2 § 2 i [zákon] č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (lag nr 253/1998 angående anmälan om hemvist för medborgare i Republiken Slovakien och om folkbokföringsregistret i Republiken Slovakien, i dess ändrade lydelse, nedan kallad lagen om anmälan om hemvist) avses med hemvist, när det är fråga om den bofasta befolkningens anmälan, en fast eller tillfällig hemvist.

12 Enligt 3 § 1–3 och 7 första meningen före semikolonet i lagen om anmälan om hemvist, motsvarar fast hemvist vanligen medborgarens fasta hemvist i Republiken Slovakien. Medborgaren kan inte samtidigt ha mer än en fast hemvist. Medborgaren har **[orig. s. 5]** enbart fast hemvist i den fastighet eller del därav som har ett husnummer eller ett husnummer och en lagfartsidentifikation samt är avsedd för fast eller tillfälligt boende eller för fritidsändamål, om inte annat följer av denna lag. Som en del av en fastighet räknas även en lägenhet. Medborgarens anmälan om fast hemvist utgör inte grund för rättigheter till den fastighet som avses i stycke 2 eller gentemot fastighetens ägare, varvid nämnda anmälan bara är av rent förklarande karaktär. Varje medborgare har skyldighet att inkomma med anmälan om fast hemvist när han eller hon inte vistas stadigvarande i utlandet.

13 Enligt 6 § 1 i lagen om anmälan om hemvist har den medborgare som har för avsikt att flytta till utlandet skyldighet att före utresa anmäla flyttning till utlandet till den administrativa myndighet som hanterar ifrågavarande uppgifter. Medborgare ska till denna administrativa myndighet uppge det land dit han eller hon tänker flytta, fast adress i utlandet samt utresedatumet, vilket ska motsvara det datum då hans eller hennes fasta hemvist upphör. Det stadgas i 6 § 3 att den medborgare som vistas i utlandet och under denna vistelse beslutar sig för att hans eller hennes fasta hemvist i Republiken Slovakien ska upphöra har skyldighet att anmäla detta genom Republiken Slovakiens representationskontor eller ett befullmäktigat ombud i Slovakien. Republiken Slovakiens representationskontor eller det befullmäktigade ombudet inger formuläret med uppgift om landet och den aktuella hemvisten i utlandet samt medborgarens bestyrkta namnteckning till den behöriga myndighet som hanterar uppgifterna om medborgarens fasta hemvist. Fast hemvist upphör den dag då ovannämnda handling inges till den behöriga myndigheten.

14 Enligt 8 § 1 i lagen om anmälan om hemvist avses med medborgarens tillfälliga hemvist den vistelseort där medborgaren vistas tillfälligt utanför sin fasta hemvist, om nämnda vistelse varar längre än 90 dagar. Med tillfällig hemvist avses även vistelseorten i Republiken Slovakien för en medborgare som har fast hemvist i utlandet, om nämnda vistelse varar längre än 90 dagar.

15 Den medborgare som har fast hemvist i Republiken Slovakien och har för avsikt att vistas i utlandet under en längre period än 90 dagar har enligt 9 § i lagen om anmälan om hemvist rätt att meddela denna omständighet till det behöriga kontoret på den ort där han eller hon har fast eller tillfällig hemvist. I ifrågavarande meddelande ska vederbörande uppge landet, vistelseorten och vistelsens längd.

16 Det framgår av ovanstående lagbestämmelser att den fasta eller tillfälliga hemvisten för en medborgare i Republiken Slovakien på dess territorium, som enligt lag nr 549/2011 utgör hans eller hennes normala hemvist, är begrepp som enbart avser anmälan (se 2 § 2 och 3 § 3 i lagen om anmälan om hemvist). Att sådana uppgifter föreligger villkoras inte av att medborgaren reellt uppehåller sig på ifrågavarande orter och därmed har familjeband eller sociala, yrkesmässiga eller andra band till dessa orter. I fråga om fast hemvist har varje medborgare som inte vistas fast [**orig. s. 6**] i utlandet dels skyldighet att inge anmälan därom (3 § 7 meningens före semikolonet i lagen om anmälan om hemvist), dels skyldighet att anmäla att hemvist upphör, om han eller hon har för avsikt att bosätta sig i utlandet (6 § 1 i lagen om anmälan om hemvist). I lagen fastställs däremot ingen påföljd för försummelse av denna skyldighet.

17 Enligt 4 § 1 a i lag nr 549/2011 är det således tillåtet att erkänna och verkställa ett beslut från den utfärdande staten om ådömande av en frihetsberövande påföljd (mot bakgrund av kravet på dubbel straffbarhet, om inte annat följer av lagen), även om den dömda personen är medborgare i Republiken Slovakien och i själva verket inte bor i landet (utan i den utfärdande staten), men har en anmäld fast eller tillfällig hemvist i Republiken Slovakien. Paradoxalt nog gäller detta även det fall då den medborgare i Republiken Slovakien som har fast hemvist i utlandet har ingett anmälan om tillfällig hemvist i Slovakien. Kravet om dokumenterade familjeband eller sociala eller arbetsrelaterade band som kan bidra till att underlätta den dömda personens återanpassning är faktiskt fastställt som ett andrahandskrav, vilket enligt den slovakiska lagstiftningen enbart ska vara uppfyllt när medborgaren i Republiken Slovakien inte har normal hemvist i Slovakien, det vill säga varken fast eller tillfällig hemvist i landet.

18 Den hänskjutande domstolen finner att sökandens argument, vilka huvudsakligen går ut på att han inte bor i Slovakien och att de familjeband eller sociala eller arbetsrelaterade band som kan bidra till att underlätta hans sociala återanpassning först och främst återfinns i den utfärdande staten, vid en första anblick saknar grund.

19 För övrigt går det inte att blunda för att lag nr 549/2011 har införlivat rambeslutet med den slovakiska lagstiftningen. I detta sammanhang gäller regeln om att de nationella domstolarna i samband med tolkning av unionsrätten, med hänsyn till den nationella rätten i dess helhet, i möjligaste mån ska tolka den nationella rätten mot bakgrund av rambeslutet så att ett resultat som är förenligt med beslutets syfte uppnås och den fulla verkan av detta rambeslut säkerställs (se, exempelvis, EU-domstolens dom av den 5 september 2012, C-42/11, Lopes Da

Silva Jorge, EU:C:2012:517, och dom av den 8 november 2016, C-554/14, Ognyanov, EU:C:2016:835).

20 Enligt skäl 9 i rambeslutet bör verkställighet av påföljden i den verkställande staten förbättra den dömda personens möjligheter till social återanpassning. När den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska förvissa sig om att påföljden, genom verkställighet av påföljden i den verkställande staten, främjar syftet att underlätta den dömda personens sociala återanpassning, bör den beakta sådana faktorer som till exempel personens anknytning till den verkställande staten, frågan om han eller hon anser den staten vara platsen för familjeband samt språkliga, kulturella, sociala eller ekonomiska och andra band till den verkställande staten. **[Orig. s. 7]**

21 I skäl 15 i rambeslutet stadgas att rambeslutet bör tillämpas i överensstämmelse med rättigheten för unionsmedborgare att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier i enlighet med artikel 18 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

22 När det i rambeslutet hänvisas till den stat där den dömda personen ”bor”, betyder det i enlighet med skäl 17 i rambeslutet den ort till vilken denne har anknytning genom hemvist och faktorer som familj samt sociala eller yrkesmässiga band.

23 Enligt artikel 3.1 i rambeslutet är syftet med rambeslutet att fastställa regler enligt vilka medlemsstaterna, för att underlätta en social återanpassning av den dömda personen, ska erkänna en dom och verkställa påföljden.

24 Förutsatt att den dömda personen befinner sig i den utfärdande staten eller i den verkställande staten och förutsatt att denna person gett sitt samtycke, om detta krävs enligt artikel 6, får en dom tillsammans med intyget, för vilket ett standardformulär återges i bilaga I, enligt artikel 4.1 a i rambeslutet översändas till den medlemsstat där den dömda personen är medborgare och där han eller hon bor.

25 Det bestäms i artikel 4.2, 4.3 första meningen och 4.4 i rambeslutet att översändandet av domen och intyget får ske när den behöriga myndigheten i den utfärdande staten efter samråd, i lämpliga fall, mellan de behöriga myndigheterna i den utfärdande och den verkställande staten, är förvissad om att verkställighet av påföljden i den verkställande staten skulle tjäna syftet att underlätta den dömda personens sociala återanpassning. Innan domen och intyget översänds, får den behöriga myndigheten i den utfärdande staten på lämpligt sätt samråda med den behöriga myndigheten i den verkställande staten. Den behöriga myndigheten får i den verkställande staten under detta samråd avge ett motiverat yttrande till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, enligt vilket verkställande av påföljden i den verkställande staten inte skulle tjäna syftet att underlätta den dömda personens sociala och gynnsamma återanpassning till samhället. Om inget samråd har ägt rum får ett sådant yttrande avges utan dröjsmål när domen och

intyget har översänts. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska ta ställning till detta yttrande och besluta om intyget ska återkallas eller ej.

26 I alla de fall där den dömda personen fortfarande befinner sig i den utfärdande staten ska denne enligt artikel 6.3 i rambeslutet ges tillfälle att muntligen eller skriftligen uttrycka sin inställning. [utelämnas] Den dömda personens uppfattning ska beaktas när frågan om översändande av domen tillsammans med intyget [**orig. s. 8**] avgörs. Om personen har använt sig av den möjlighet som föreskrivs i denna punkt, ska den dömda personens inställning översändas till den verkställande staten, särskilt med hänsyn till artikel 4.4. [utelämnas].

27 Det föreskrivs i artikel 8.1 i rambeslutet att den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska erkänna en dom som har översänts i enlighet med artikel 4 och i enlighet med förfarandet i artikel 5 och omedelbart vidta alla nödvändiga åtgärder för verkställighet av påföljden, såvida inte denna myndighet beslutar att åberopa något av skälen för att vägra erkännande eller verkställighet enligt artikel 9.

28 Enligt artikel 9.1 b i rambeslutet får den behöriga myndigheten i den verkställande staten vägra att erkänna domen och verkställa påföljden, om de kriterier som anges i artikel 4.1 inte är uppfyllda.

29 I de fall som avses i artikel 9.1 a–c, i, k och l i rambeslutet ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten i överensstämmelse med artikel 9.3 i detta beslut, innan den fattar ett beslut om att inte erkänna domen och verkställa påföljden, på lämpligt sätt samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och i tillämpliga fall anmoda denna att utan dröjsmål tillhandahålla alla nödvändiga ytterligare upplysningar.

30 Enligt det standardformulär som återges i bilaga I till rambeslutet anges i formulärets del d, punkt 4, andra relevanta uppgifter om den dömda personens familjeband eller sociala eller yrkesmässiga band till den verkställande staten, om sådana uppgifter föreligger och är relevanta.

31 Det framgår av nämnda bestämmelser i rambeslutet att rambeslutet syftar till att underlätta en social återanpassning av den dömda personen. Najvyšší súd finner därför att de kriterier som anges i artikel 4.1 a i rambeslutet enbart är uppfyllda om den dömda personen har familjeband eller språkliga, kulturella, sociala, ekonomiska eller yrkesmässiga band till den medlemsstat där han eller hon är medborgare på grundval av vilka det med fog kan antas att verkställighet av påföljden i den medlemsstaten ökar möjligheterna för vederbörandes sociala återanpassning. Mot ovanstående bakgrund säkerställer den nationella slovakiska lagstiftningen – enligt vilken det är tillåtet att erkänna och verkställa ett beslut varigenom en egen medborgare döms till frihetsberövande påföljd även om den dömda personen har en enbart formellt anmäld fast eller tillfällig hemvist i Slovakien, utan att det föreligger aktuella familjeband eller sociala, yrkesmässiga

eller andra band som kan underlätta vederbörandes sociala återanpassning, och när det inte är fråga om att vederbörande, när han eller hon frigges, kommer att utvisas till Slovakien (artikel 4.1 b i rambeslutet) – således inte att rambeslutet ges **[orig. s. 9]** full verkan, med hänsyn tagen till syftet att erkännande och verkställighet av beslutet i dessa fall bidrar (eller kan bidra) till att underlätta en social återanpassning av den dömda personen.

32 Det ska emellertid påpekas att även om den nationella lagstiftningen i Slovakien ändras från och med den 1 januari 2020, och även om den varigenom den frihetsberövande påföljden utdömts, i enlighet med den nya lydelsen av 4 § 1a i lag nr 549/2011, kommer att kunna erkännas i Republiken Slovakien, när den dömda personen är medborgare i den medlemsstaten och har normal hemvist där, som inte längre kommer att anges som fast eller tillfällig hemvist, föreskrivs det i 32 § i den lagen (i den lydelse som gäller från och med den 1 januari 2020) att det förfarande som inletts före den 1 januari 2020 kommer att fullföljas enligt den lagen i den lydelse som gällde till och med den 31 december 2019, det vill säga på grundval av de bestämmelser som anges i punkterna 8 och 10 i skälen till detta beslut.

33 På grundval av ovanstående överväganden och med hänsyn tagen till att en nationell domstol som inom ramen för sin behörighet ska tillämpa unionsbestämmelser är skyldig att säkerställa att dessa bestämmelser ges full verkan genom att, med stöd av sin egen behörighet, om det behövs, underlåta att tillämpa motstridande bestämmelser i nationell lagstiftning utan att den behöver begära eller avvakta ett föregående upphävande av denna genom lagstiftning eller något annat konstitutionellt förfarande (se, särskilt, EU-domstolens dom av den 9 mars 1978, 106/77, Simmenthal, EU:C:1978:49, punkterna 21 och 24, dom av den 19 november 2009, C-314/08, Filipiak, EU:C:2009:719, punkt 81, dom av den 22 juni 2010, C-188/10 och C-189/10, Melki och Abdeli, EU:C:2010:363, punkt 43, och dom av den 26 februari 2013, C-617/10, Åkerberg Fransson, EU:C:2013:105, punkt 45), har Najvyšší súd dragit den slutsatsen att det för att kunna fatta beslut i målet är nödvändigt att få en tolkning av unionsrätten. Najvyšší súd har därmed beslutat att vilandeförklara målet och hänskjuta följande tolkningsfrågor till Europeiska unionens domstol.

Ska artikel 4.1 a i rambeslut 2008/909/RIF tolkas så, att de kriterier som anges däri enbart är uppfyllda om den dömda personen har familjeband eller sociala, yrkesmässiga eller andra band till den medlemsstat där han eller hon är medborgare på grundval av vilka det med fog kan antas att verkställighet av påföljden i den medlemsstaten kan underlätta en social återanpassning av den dömda personen och att ifrågavarande unionsrättslig bestämmelse därmed utgör hinder för en nationell bestämmelse såsom 4 § 1 a i lag nr 549/2011 (i den lydelse som gällde till och med den 31 december 2019) enligt vilken det i dessa fall är tillåtet att erkänna och verkställa en dom endast på grundval av den enbart formellt registrerade normala hemvisten i den verkställande staten utan att det tas hänsyn till huruvida den dömda

personen faktiskt har band till nämnda stat som kan underlätta hans eller hennes sociala återanpassning? [Orig. s. 10.]

Om den första frågan besvaras jakande, ska artikel 4.2 i rambeslutet då tolkas så, att den behöriga myndigheten i den utfärdande staten även i det fall som avses i artikel 4.1 a i rambeslutet har skyldighet att innan domen och intyget översänds förvissa sig om att verkställighet av påföljden i den verkställande staten främjar syftet att underlätta en social återanpassning av den dömda personen och i samband därmed även meddela de uppgifter som har inhämtats genom del d, punkt 4, i intyget, i synnerhet om den dömda personen enligt hans eller hennes uppfattning som har framförts med stöd av artikel 6.3 i rambeslutet har konkreta familjeband eller sociala eller yrkesmässiga band till den utfärdande staten?

Om den första frågan besvaras jakande, ska artikel 9.1 b i rambeslutet då tolkas så, att det föreligger skäl för att vägra att erkänna och verkställa en dom även i det fall som avses i artikel 4.1 a i rambeslutet, trots samrådet med stöd av punkt 3 i bestämmelsen och eventuella meddelade ytterligare uppgifter, om det inte föreligger dokumenterade familjeband eller sociala, yrkesmässiga eller andra band på grundval av vilka det med fog kan antas att verkställighet av påföljden i den verkställande staten kan underlätta den dömda personens sociala återanpassning?

[utelämnas] [upplysningar om rättsmedel]

Bratislava, den 22 oktober 2019

[utelämnas] František Mozner

avdelningsordförande